

Mráz

Helena Vondráčková

Žár slunce táh rtuťový sloupec výš.
Chodník byl výhni spíš,
tehdy se zbláznil čas.

Vím, že jen díky neblahým náhodám
uprostřed léta k nám
vstoupil mráz .

Mráz!
Na rtech z ocele
bílou růž.
Mráz!
Běží po těle
svírá nůž.

Snad má nůž snad jen z krápníků má dráp,
na každý pád ten blázen nás tím škráb.
Mění v ledové sousoší nás dva,
křeč místo úsměvů tu zůstává.

Tam, kdes mě hřál na našich polštářích,
cítím jak skřípe sníh,
roste hráz.

Jak plevel dál zimostráz klíčí v nás,
k cudnosti hloupý pás
dal mi mráz.

Mráz!
Na rtech z ocele
bílou růž.
Mráz!
Běží po těle
svírá nůž.

Snad má nůž snad jen z krápníků má dráp,
na každý pád ten blázen nás tím škráb.
Mění v ledové sousoší nás dva,
jen maska úsměvů tu zůstává.

Mráz!
Na rtech z ocele
bílou růž.
Mráz!
Běží po těle
svírá nůž.

Snad má nůž snad jen z krápníků má dráp,
na každý pád ten blázen nás tím škráb.
Mění v ledové sousoší nás dva,
jen maska úsměvů tu zůstává.

Snad má nůž snad jen z krápníků má dráp,
na každý pád ten blázen nás tím škráb.
Mění v ledové sousoší nás dva,
grimasa úsměvů tu zůstává.

Snad má nuž snad jen z krápníků má dráp,
na každý pád ten blázen nás tím škráb.
Mění v ledové sousoší nás dva,
jen maska ...